

EN JOÃO D'ALMEIDA VA DAVALLAR les escales en un parell de minuts. No ho va fer massa ràpid ni massa lent. Simplement seguia el ritme que imposava a aquella activitat cada dia, sense desviar-se ni una dècima de segon del seu objectiu. No volia córrer perquè no volia suar. Odiava suar. Era ordinari. Però no volia anar extremadament lent perquè no es volia perdre la sortida de la Teresa Costa del bloc de despatxos contigu al seu. La Teresa Costa sempre sortia cinc minuts després de les dotze i mitja. No fallava mai. En João d'Almeida tampoc. No es volia perdre la vista del millor cul de Lisboa. La Teresa Costa havia estat escollida miss Lisboa cinc anys abans i incomprendiblement ningú no es podia explicar com era que no havia guanyat la final estatal del concurs de bellesa, però el cert és que només aconseguí quedar classificada en quart lloc i el premi de miss Fotogènia. Guardons menors. Havia guanyat una al·lota de Madeira que tothom considerava massa exòtica per representar la bellesa portuguesa, i les finalistes havien estat dues brasileres que s'havien nacionalitzat sis mesos abans del concurs i que el públic considerava que havien de ser desqualificades. Una llàstima. O una sort, pensava en João d'Almeida, així havia hagut de mantenir aquella

feina d'hostessa de congressos a l'edifici contigu al seu. I així ell podia contemplar cada dia el seu cul quan se n'anava a dinar.

Feia calor. Era la temperatura més alta per a un 20 de maig que recordava. Els homes del temps, a l'informatiu de la nit, explicarien que era el 20 de maig més calorós des del 2000. I ho farien amb aquella cara extasiada que posen els homes del temps cada vegada que han de parlar de la calor o del fred, sabent que les seves notícies estaven fetes per putejar la població. Exactament deu anys després es repetien els mateixos paràmetres climatològics, com si es volgués contradir els abanderats del canvi climàtic. Fos com fos, estava fent una calor de collons i la corbata vermella ja començava a molestar. Però l'advocat João d'Almeida no es podia permetre el luxe de sortir a l'Avenida da República sense aquell signe de distinció. Al fons relluïa l'edifici del centre comercial Saldanha i allò li va recordar que en sortir, a les sis, s'hi hauria d'acostar per mirar de comprar un llibre per a la seva filla, que avui feia vint anys. Sort que hi havia una llibreria Almedina i que la mare de la Sílvia li havia donat una llista de set o vuit títols que sabia que li feien il·lusió. Així era fàcil fer regals. S'anava a tret segur, però és que comprar-li un llibre a la Sílvia a cegues era massa complicat. Era la persona que més llegia de totes les que coneixia. Fins i tot més que sa mare. Va somriure en veure el primer títol de la llista, *2666* de Roberto Bolaño. Sí, sens dubte es decidiria per aquell títol.

La Teresa Costa va acudir puntual a la cita i l'advocat va poder contemplar una vegada més aquell cul que el tornava boig. Als seus quaranta-cinc anys D'Almeida gaudia d'una vida sexual molt més que satisfactòria. Cada matí, només arribar al despatx, tenia la seva mitja hora de sexe diària amb la secretària. Llavors davallava a esmorzar al bar de la cantonada, cafè amb llet, *bolo de arroz* i suc de taronja. Fullejava una mica la premsa i encarregava al Manuel, l'amo de l'establiment,

allò que volia menjar. Sempre dinava allà mateix si no tenia compromisos laborals. Exceptuant els dimecres, que era el dia que la seva dona tenia classes a primera hora de l'horabaixa i llavors aprofitaven i ella venia una estona abans i així podien dinar plegats en un petit restaurant del davant de la universitat on sovint menjaven altres companys i col·legues als quals el matrimoni saludava abans de decidir-se per una cosa o una altra. La professora Rita Gomes, especialista en literatura portuguesa contemporània, quasi sempre optava per algun peix, l'advocat D'Almeida variava més en funció del que havia anat menjant els darrers dies al bar del Manuel.

La Teresa Costa va pujar a un Audi A4, com cada dia, i es va perdre Avenida da República enllà. L'advocat va girar cua per anar de cap al bar. Havia reservat una ració de *chocos a setubalense* i això li feia venir salivera. Tant, que va pensar que feia molta calor i massa temps que no anaven fins a Setúbal a menjar els *chocos* ran de mar després d'un bany a la platja de la Península de Troia. Avui que era l'aniversari de la Sílvia els ho proposaria, a ella i a la Rita. I fins i tot podrien reservar plaça en un d'aquells vaixells a vela que fan l'excursió per intentar veure els famosos dofins del Sado, aquella espècie endèmica de mamífers d'aigua dolça que segons els ecologistes estaven en perill d'extinció. L'advocat D'Almeida havia après quasi tots els costums d'aquelles bèsties dos anys abans, quan la Sílvia li va demanar que defensàs una ONG ecologista contra una petroliera. Ho va fer encantat. Aquella mena de casos són els que donen notorietat a un misser i, efectivament, així havia estat. Havia aconseguit que la petroliera hagués de gastar-se un dineral depurant les aigües de la planta que tenien a Setúbal per tal que la seva activitat industrial no afectàs els dofins. Al principi havia acceptat el cas per la fama i per complaure la filla. Després havia acabat agafant estima a aquelles bestioles. Sí, definitivament havia arribat l'estiu i allò s'havia de celebrar d'alguna manera.

El bar del Manuel feia cantonada amb Visconde de Valmor. Hi havia trànsit en aquella hora. Per això l'advocat D'Almeida no va prestar gaire atenció a la moto que s'atansava per aquell carrer a tota velocitat. A bord d'aquella CBR 600 hi anaven dos nois. Només el de darrere va disparar. Cinc trets. Tres feren impacte al cap i l'advocat D'Almeida va morir al mateix instant en què la seva sang esquitava de manera brutal la pissarra que el Manuel havia col·locat al carrer per atreure possibles clients de cap al local on el plat estrella del dia eren els *chocos a setubalense*. Ningú no va sentir els trets. Adeu a tota mena d'activitat cerebral. Adeu a la vida. Els dos nois es varen perdre per Visconde de Valmor, varen tirar la pistola amb silenciador al mig de l'Avenida da República i continuaren fins a la Praça de Espanha. Deixaren la moto deslligada i amb les claus al pany, l'oferiren a un tipus que hi havia per allà i entraren al metro. Deu minuts més tard els recollia una furgoneta a l'Alto dos Moinhos i se n'anaven de cap al seu refugi al barri de Benfica.

Director de la col·lecció: Sebastià Bennasar

© del text: Sebastià Bennasar Llobera, 2019

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2019

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: setembre de 2019

ISBN: 978-84-1303-118-7

DL: L 888-2019

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

« imprès a lleida »

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.